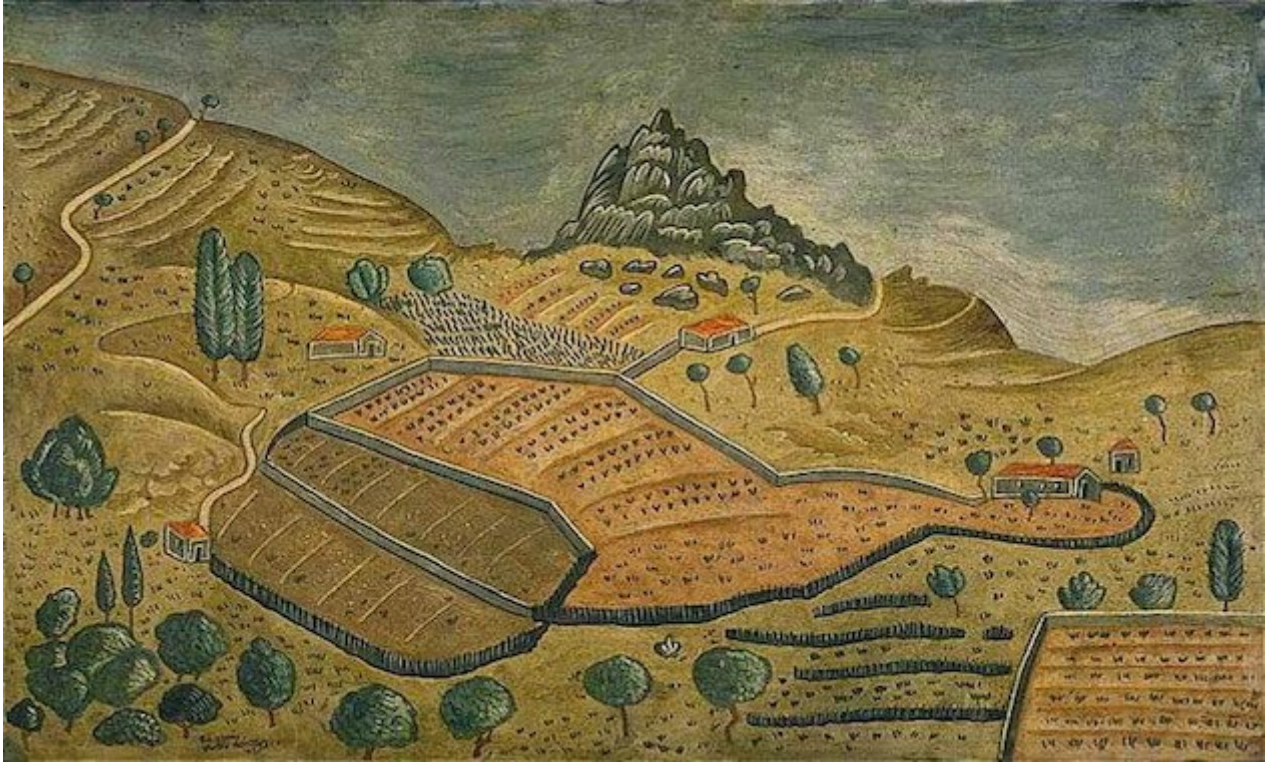

Κανείς δεν σώζεται μόνος του... (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πεμπτουσία της χριστιανικής ζωής είναι η αγάπη. Γι' αυτό και στις συζητήσεις που πολλοί κάνουν το διάστημα της επέλασης του κορωνοϊού, κυρίως όσοι δεν μετέχουν στην ζωή της Εκκλησίας, παροτρύνουν τους χριστιανούς να δείξουν αγάπη και να μείνουν στο σπίτι τους, να μην εκκλησιάζονται, να μην κοινωνούν, ώστε να μη γίνουν άθελά τους αιτία να μολυνθούν και οι ίδιοι και οι συνάνθρωποί τους. Αν μάλιστα δούνε κάποιοι πιστούς να περνούν από τον ναό ή να ζητούν να κοινωνήσουν, σπεύδουν να τους καταγγείλουν στην αστυνομία, ώστε να μαζευτούν από τους δρόμους οι «επικίνδυνοι».

«Αν είσαι χριστιανός, δείξε αγάπη με τον συγκεκριμένο τρόπο», μας προτρέπουν. Μας γεμίζουν ενοχές. Μας επισημαίνουν ότι είναι εγωιστική συμπεριφορά να θέλουμε να συναντηθούμε με τους άλλους, διότι αυτό ενέχει κίνδυνο θανάτου. Μιλούν για τα σπίτια μας ως κατακόμβες της πρώτης Εκκλησίας, στις οποίες κρύβονταν οι χριστιανοί από τους Ρωμαίους. Λησμονούν όμως ότι τις κατακόμβες οι χριστιανοί τις δημιούργησαν ακριβώς για να συναντιούνται με τους άλλους. Μιλούν και για διαδικτυακές ενορίες ακόμη, στις οποίες η επικοινωνία μας θα είναι εικονική και εκ του μακρόθεν. Λησμονούν όμως ότι η Εκκλησία δεν είναι λέσχη ανταλλαγής ιδεών, η οποία και εκ του μακρόθεν μπορεί να λειτουργήσει, αλλά ευχαριστιακή σύναξη, στην οποία καλούμαστε να κοινωνούμε Σώμα και Αίμα Χριστού και να γινόμαστε ένα όλοι με τον Χριστό και μεταξύ μας. Τονίζουν ότι δεν πειράζει που δεν κοινωνούμε. Άλλωστε, έτσι κι αλλιώς είμαστε αμαρτωλοί, οπότε μας αξίζει ένα επιτίμιο για να συνέλθουμε, λες και η θεία κοινωνία είναι για τους αγίους και τους αναμάρτητους. Ότι ο Χριστός θέλει από εμάς να σώσουμε τις ζωές των συνανθρώπων μας και όχι να τους βάλουμε σε κίνδυνο, λησμονώντας ότι στην κοινωνία που ζούμε συναντούμε τους συνανθρώπους μας στους τόπους της επιβίωσης, χωρίς εκεί να εγείρουμε ενστάσεις απουσίας αγάπης, αρκεί να τηρούμε με σεβασμό κάποια συγκεκριμένα μέτρα προφύλαξης.

«Κανείς δεν σώζεται μόνος του». Η κοινωνία η οποία καλλιέργησε τον ατομοκεντρισμό ως στάση ζωής, μέσα από τον καταναλωτισμό, την αποθέωση της λαγνείας, την διάλυση της συζυγίας, τον δικαιωματισμό, διαπιστώνει υποκριτικά ότι υπάρχει ανάγκη ατομικής και κοινωνικής ευθύνης. Μιλά για την «κοινωνική απόσταση», όχι για να χτίσει μετά την κρίση κοινότητες συνάντησης προσώπων που θα εμφορούνται από υπευθυνότητα και αλληλεγγύη και αγάπη, αλλά για να

συνεχίσει το ταξίδι του θριάμβου της ατομικότητας. Συνέχισε να ζεις όπως ζούσες, αρκεί να μην κάνεις κακό στον άλλο. Έτσι κι αλλιώς η κοινότητα εμπεριέχει τον κίνδυνο της διασποράς της μόλυνσης. Ο άλλος είναι ο φόβος σου κι εσύ ο φόβος του. Και η αλληλεγγύη, ακόμη και η θυσία απορρίπτεται στην πράξη από τους επικεφαλής των ισχυρών, αφού μπορεί να τους στερήσει τα κέρδη τους.

Η εκκλησιαστική κοινότητα είναι η συνάντηση όσων έχουν αποφασίσει να αγαπούν, να νικούν τα μέτρα τους, να πιστεύουν στον Χριστό, να μοιράζονται με τους άλλους την τροφή, την ελπίδα, τον εαυτό τους και να γίνονται ένα μ' αυτούς στην θεία κοινωνία. Είναι άλλο τα μέτρα που βοηθούν ώστε να μην βλάψουμε τους άλλους και άλλο η παράνοια στην οποία η καλλιέργεια του φόβου οδηγεί. Ουδείς είναι σωματικά άτρωτος. Η κοινότητα μπορεί προσωρινά να υπάρξει διαδικτυακά και από το σπίτι. Δεν χτίζεται όμως στην απομόνωση, ούτε στην ατομική επιβίωση. Θέλει συνύπαρξη. Προευχόμαστε ώστε το προσωρινό να μη γίνει κανόνας. Ζούμε όμως την Αλήθεια.

themistoklismourtzanos.blogspot.com